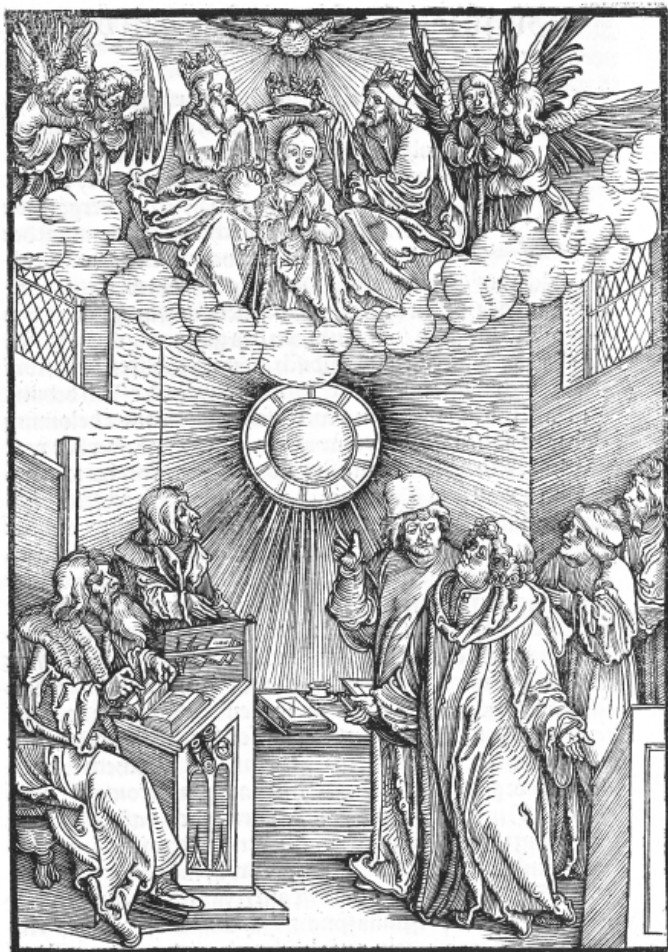

ÉGIGÉRŐ

22. évfolyam 2. szám

2018. június - Nyárelő

A Szentháromság és Szűz Mária (fajansz, 1511)
Hans Schaufelein (1480–1540 k.)
Metropolitan Museum of Art (New York, USA)

Igehirdetés pünkösdi ünnepén, a konfirmációi istentiszteleten

Jn 14,23–31

Jézus búcsúzik a tanítványoktól. Egy korszak lezárul, egy hosszú együtt töltött időszak véget ér. Valami új, valami más kezdődik, ez egészen bizonyos, de hogy mi lesz ez, milyen lesz, azt nem látják még a tanítványok. Jézus hosszan beszélget a tanítványokkal. Ez a békés, csendes, bensőséges beszélgetés még a lábmosásnál kezdődött, és (majd) Jézus főpapi imádságával zárul. A kettő között tanít: emlékeztet, ígér, tolmácsol, int, új parancsolatot ad, visszajövetelét ígéri, búcsúzik, tanít.

Kedves konfirmandusok, tegnap a konfirmációi vizsgán kicsit talán elkezdtünk búcsúzkodni, a feleletek során felidéztük, felidéztétek mindazt, amit a két év során megtanultatok. Kétségtelenül lezárul ez a szakasz, egy korszak, s a ti életetekben ilyen, pontosan ilyen már nem lesz többé. De, hiszem és remélem, hogy jön valami új, amely ebből a megelőzőből táplálkozik, építkezik, él! És talán nem azért, mert szépen megtanultátok, amit meg kellett, és még csak talán nem is azért, mert sok-sok közös élményetek van, sok együtt töltött óra, utazások, foci és trambulín a kertben... Hanem hiszem és remélem, hogy azért jöhet új fejezet, azért maradhattok akár egy közösség, mert Isten Szentlelke megadhatja ezt számotokra. Valójában csak ezen múlik. Hogy Isten, az Ő Szentlelke által megszólít-e, megérint-e, és elhív-e a kötelezőn túlira.

Mert a kötelező itt, most véget ér. Isten Lelke lehet egyedül az, aki ébreszt benneteket vágyat az egymással és a Vele való találkozásra.

Jézus megígéri a Szentlelket, pünkösdtől azért ünnepeljük, mert ez az ígélet az Ő mennybemenetele után néhány nappal valóság lett.

Jézus látja a tanítványok megrettent lelkiállapotát. Ahogy kezdik felfogni, hogy Jézus éppen búcsúzik. Jézus érzi, látja, mennyire meg vannak szeppevenve, hogy szinte szavuk sincs, csak figyelnek órá némán és szomorúan. De nem hagyja őket kétségek között. Mindenek előtt elmondja, igen, én elmegyek, de küldök magam helyett valakit. A Pártfogót. A Szentlelket. Őt, akire szükségetek van. Hiszen a tanítványok eddigre már nagyon sok mindent hallottak és tanultak Jézustól. Meghallgatták és megpróbálták felfogni azt a sok példázatot, látták és megpróbálták befogadni azt a sok gyógyulást és csodát Jézus nyomában. És íme elhangzik az ígélet: A Pártfogó emlékeztet majd titeket erre! Itt lesz veletek valaki helyettem, mondja Jézus, aki emlékeztet titeket. Sőt, amit nem sikerült teljesen megérteni vagy befogadni, azt megérteti veletek, azt világossá teszi! „Ő megtanít majd titeket minderre, és eszettekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.”

Ennek a gondolatnak kapcsán is eszembe jut mostani helyzetetek, kedves konfirmandusok! Biztos, hogy sok sötét, de legalábbis homályos folt maradt a tananyagban, mind abban, amiről beszélgettünk! Akkor mi is az az úrvacsora? Hogyan tudok jól dönteni egy nehéz kérdésben? Miért van távolság Isten és ember közt, és van-e egyáltalán, ha Jézus helyrehozta ezt? Mindezek nem lesznek többé vizsgakérdések számotokra, de amit tudnotok kell, vagy amit tudni vágytok Istenről, az Ő dolgairól, vagy ami tudásfoslányként ott van bennetek, mind ezt a Jézus által nekünk is megígért Szentlélek adja meg, mutatja meg, világosítja meg számotokra. Ő emlékeztet arra, amit megtanultatok, és ő tanít meg arra, ami igazán fontos.

Jézus az igeszakasz elején beszél arról, mi ez, ami igazán fontos. Amire a tanítványoknak és nekünk is szükségünk van. Szeretni Jézust. Szeretni úgy, ahogy ő szeret minket. Mert aki szereti Jézust, az megtartja az Ő ígését, az képes követni Őt. A szeretet tesz képessé milderre. Az ige megtartására, követésre és arra, hogy felismerjük, mi az igazi békeesség. Jézus egy másfajta békeességről is beszél, arról, amelyet Ő ad nekünk, és amely nem úgy érkezik, ahogy a világ adja, vagy ahogyan mi várnánk.

Van egy társasjáték, sok-sok érdekes, elgondolkodtató kérdést tartalmazó kártyával. Közösségi játék, melyet a hittanórákon is elő szoktunk venni nagyobb gyerekekkel. Mindenki húz néhány kérdést, köztük van olyan, amit neki magának kell megválaszolnia, és a többit a társaink teszi fel. Kategóriák vannak, az egészen könnyűtől az elgondolkodtatón át a vallási, hitéleti témájú kérdésekig. Van egy kártya, melyen ez a kérdés szerepel: E négy

dolog közül melyikre vágysz legjobban? Szeretet, békeesség, türelem, reménység. Eddig valahány csoportban, akárhányszor kihúzta valaki ezt a kártyát, mindenki azt felelte, a békeességre. Már a gyerekek is ezt jelölik meg, erre vágnak legerősebben: a békeességre.

Jézus az Ő békeességét adja nekünk, de nem úgy, ahogy a világ adja. A világ azt tartja békeességnek, amikor távozik a rossz. Békeesség van, ha van elég pénzem, békeesség van, ha gondtalanul, zavartalanul élhetek, békeesség van, ha nincsenek egészségi gondjaim, ha megvan minde-nem, és van, akire számíthatok. De Jézus azt mondja, nem ez az igazi békeesség. A békeesség útja a szeretet generálta engedelmesség. Azt a békeességet, melyet Ő hirdet, csak a neki való engedelmesség útján érhetjük el. És mivel kezdi Jézus? A szeretet munkálja ki az engedelmességet.

Ha ez a szeretet munkál bennünk, képesek leszünk követni Őt, és megérteni, hogy Ő nem elveszi, elfújja a rosszat, de erőt ad elhordozni azt. Ő nem szünteti meg egy csapásra a bajt, de lelki fegyverzetet biztosít a küzdelemhez. Ő nem úgy egyengeti ösvényemet, hogy nekem semmi dolgom ne legyen vele, egyetlen gazt sem kelljen kitépnem, de jön velem.

Jön velünk, marad velünk, reménységet adó, vigasztaló, bátorító, erősítő, hitet ajánló Szentlelkével, és így hozza el számunkra a békeességet. Kedves konfirmandusok, szeretett gyülekezet! Kívánom, hogy Jézus szelíd szavai váljanak a mi életünkben is megtapasztalt, élő valósággá a Szentlélek által! Ámen.

Keczkó Szilvia

A 2018. évben konfirmáltak neve és igéi

Bakos Petra – „Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.” Zsolt 43,9

Binder Álmos Csanád – „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” Jn 10,28

Bognár Helka – „Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” Róm 12,2

Fail Boglárka Tünde – „...a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” Róm 5,5

Imrei Flóra – „Aki vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én mennyei Atyám előtt.” Mt 10,32

Keczkó András – „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Jn 15,16

Kendeh-Kirchknopf Sámuel Barna – „Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad észére támaszkodj! Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.” Péld 3,5-6

Kéri Luca Borbála – „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” Jn 8,12

Lengyel Marcell – „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, azt cselekedjétek ti is velük.” Mt 7,12

Mihályi Bendegúz – „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevééről az én Atyám előtt és angyalai előtt.” Jel 3,5

Németh Luca – „Törekedjétek arra, ami minden ember szemében jó. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben.” Róm 12,17b-18

Osztoics Dorián Levente – „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” Fil 4,13

Prőhle Márton Imre – „Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit.” Zsolt 25,10

Reichart Emőke – „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” Róm 8,38-39

Seper Anna – „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.” Mt 5,8

Seper Júlia – „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” Mt 5,9

Szathmári Nóra Beatrix – „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten hatalma az minden hívőnek üdvösségére.” Róm 1,16

Szepesfalvy Kristóf – „Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” Fil 1,6

Miklós bácsi

Elkéredzkedem: a jövő héten nem tudok jönni a csütörtöki órára, mert úttörőtáborba kell mennem. Kedvesen mosolyog, lélekben talán kicsit megvonja a vállát. Az első biciklitúrakon még vadregényes réteken, falvaktól távol alszunk, s aztán reggel megyünk be az ABC-be. Döbbenetes, hogy egy egyetemi tanártól tudom meg, milyen jól esik – a helyiek megbotránkoztató tekintete előtt – a vegyesbolt lépcsőjén párizsit majszolni félmeztelenül ebédre, és hozzá hörpinteni a zacskós tejből.

1978-ban ifjúsági bibliaórát szervezni kvázi politikai bűncselekmény volt. Nem földi támogatás, lélekerő kellett hozzá. Mi gyanútlanul semmit sem éreztünk ebből, a határtalan szereteten és az áramló gondolatokon kívül – nem tudtuk, hogy akár egyetlen szó miatt is bajba kerülhetnek miattunk. És pingpong, pingpong mindig (volt, aki csak azért járt).

Majd 70 éves korig le se szállni a bicikliről, na, ez teljesítmény. Ehhez az kellett, hogy Akarattyan maga guruljon el mindig két keréken hajnalban az 50 kifliért és a kakaóért. „Kenyeret nem dobunk ki, mert az en-nivaló” – mondta még a régi generációval. Alapvető, életeligazító információ volt az is, hogy miután több tucat emberre egyedül megfőztük a paprikás krumplit, homokkal lehet a legjobban megtisztítani a bográcsot. Lányok-fiúk külön alszanak, mindig feljött megnézni, hogy fent a löszfal tisztásán jól vertük-e fel a sátrat. Sose láttam senkit úgy gyönyörködni a maga ültette fiatal fák gyenge hajtásaiban, első árnyékában.

Ha kirándulni mentünk, világos volt az út, bicajtúrán egyértelmű a megállások, látnivalók rendje. Mint ahogy az órán a lényeg

is, amit nem lehetett vitatni, úgy összefogalta. „Az ifjúság várja a gyülekezetet” csodálkozik el egy vendég igehirdető lelkész, még a Tartsayban az alkalom címén, mert inkább a gyülekezet várja mindenütt az ifjúságot.

Vincze Tibor és Anikó, Gazsi, Koczor Tamás, Dénes, Ildi, a sok-sok Kati és mindazok, akik máig itt maradtak. Világosan látta, hogy önálló laikus vezetőkkel szinte „bázisközösségeket” kell szervezni, akik gyökeret eresztenek a gyülekezetben, ők adják majd az alapot a következő generációknak. Kétségbeesett, ha eltűnt (mert eltűnt) egy-egy konfirmandus csapat a kilencvenes években, kétezres évek elején.

A templomudvaron állunk (a Tartsayban, majd a Kékgolyóban) és halk hangon odaszól, mond, kér valamit. Tudja, hogy bízhat bennünk. Megcsináljuk, mert nagyon szégyellenénk magunkat, ha érdemtelenek lennénk a bizalmára. Így szervezi nehéz időkben – más hitvalló hívekkel, de lélekben egyedül –, tartja a gyülekezetet, hatásosabban minden maratoni szócséplésnél.

Kapcsolatunk fontosabb volt a szavaknál, talán túlságosan is felnéztem rá. Pedig nagyon emberi volt: a fontos értéktelen apróságokat (pl. egy fontos alkalom emlékére üres pezsgősüveket kiállítva a szobájában) ugyanúgy őrizgetett haszontalanul, mint én, és ugyanúgy szerette a bőrmellényt. S most, minden után Margit néni megmondta, hogy a fainak tekintett minket. Egyszerűen bennünk van, a csontjainkban, a szívünkben, a gondolataink közt: nem ilyenek lennénk, ha Ő nem terel minket négy évtizede.

„Megéri keresztyénnek lenni” – Sokáig ízlelgettem ezt a mondást, mert először

bántóan nyersnek, anyagiasnak éreztem. Évtizedek múlva értem meg, hogy épp a földi anyagias világra reflektál, de égi tükörre (csillagra?) nézvést. Mint ahogy már tízes éveim elején eluralkodik rajtam az érzés csütörtök estéenként: az általános iskolás és a gimnáziumi osztálytársaimat elhagy-

hatom, akikkel később összejövök, elhagyhatom. De ez más, ezt éreztem: itt az örök társak, az Örökélet küszöbe van.

Ezt nem lehet megköszönni, mert ezerszer több annál. Ezért: *Viszontlátásra, Miklós bácsi!*

Binder István

SOLUS CHRISTUS

(Dr. Müller Miklós emlékezete)

Csak egy héttel Nagypéntek után hagyta el lelke földi testét, befejezte bús szenvedését, s nagy hiányt hagyott maga után...

- Korán ragadtad meg Uram szívemet; ifjú koromban Gyenesdiáson jártam, mint sok más kedves, kereső barátom; lelkészek Lélektől ihletett szava által küldted el szent égi tüzedet, érthető lett a paradox üzenet: Krisztus értünk halt, mégis ő az Élet; Nagypéntek veszte Húsvétban remény lett. Akkor ott én az Urat választottam, hívő lettem egy ateista korban.

Szív-origójába Krisztus került, megtérve, buzgón templomba járt, olvasva ismerte a Bibliát, hite háza kősziklára épült.

- Eljöttek a baljós ötvenes évek, lelkem földjébe jó vetőmag került, s kihajtott – megállnom végig sikerült – bátorság kellett akkor a hívőnek. Úgy volt, egyetemen nem tanulhatok, kubikos voltam, s földmérő maradok. Az „Úr keze” ott akkor megsegített, jó igazgatóm kicserélt egy ívet, s így az Egyetem hallgatója lettem, s nem tört derékba törekvő életem.

Áldozatosan segítve élt családjáért s a gyülekezetért, missziós napok ifjaiért, egyetemi tanítványaiért.

- Tervező lettem, mérnök, geológus, háttérbe tolt a politikai kurzus, de volt munkám és őriztem a lángot, szolgáltam az ébredő ifjúságot. Vidékiént jutottam Hegyvidékre, s találtam barátokra, feleségre. Szerettem oktatni az egyetemen, a tudásvágynak ifjú rügyezése, a lélek-tavas szárbaszökkenése munkám legszebb élménye volt.

Hite erős, állhatatos volt, ritkán, tömören és bölcsen szólt, övéire és Urára gondolt, egyházával élete egy volt.

- Sok-sok próba jött utamba életem során, de Isten mellett nincs félelem.

A „seniorrá vált ifk” volt csoportom, gyermekkoruktól lelküket ápoltam Akarattján, sok-sok kiránduláson, nyitott szívű szép bibliaórákon. Egyet szeretnék még tőletek kérni, a lélek-tűzet engedjétek égni, munkátokat mindig hassa át szeretet, építétek tovább a gyülekezetet!

Az ecclesia felügyelője hosszú útján Krisztust követte. Betegségét nehezen szenvedte, haláltól nem félt, remény éltette.

Bizalmas hittel adjunk hálát érte!

Szák Kocsis Pál

„Nyugodt folyam”

DR. MÜLLER MIKLÓS MÉRNÖK

„De mindezeket diadalmaskodunk őáltala, aki szeret minket. Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.”
Róm 8,37-39

1949-ben, amikor már kialakulóban volt a pártállami rendszer, és mindenfelől igyekeztek bevonni fiatalokat a kommunista ideológiának, ösztönös idegenkedést éreztem ezzel szemben. Nem voltam akkor még istenhívő, csak egy fiatal fiú, aki kereste önmagát. Így jutottam el egy evangélikus ifjúsági konferenciára, Gyenesdiásra. A négy napig tartó rendezvényen Pál apostol leveleivel foglalkoztunk. Az igeolvasást áhitatok és beszélgetések váltották. Ráébredtem, hogy Krisztushoz tartozom. Tizenhét éves voltam ekkor – és megtértem.

A mai napig nagyon nehéz beszélnem erről, pedig elevenen él bennem a folyamat, ahogyan a szavak valós jelentésével szembesültem. Megértettem, hogy a bűneimtől szabadulni és Isten akarata szerint próbálni élni, csak úgy lehet, ha hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia és az én megváltóm.

Ezen a konferencián kaptam ezt a Pál apostoli igét az egyik lelkésztől búcsúzóul. Még szinte el sem hagytuk Gyenesdiást, de már néhány fiúval, köztük Levente Péterrel elhatároztuk, hogy mi magunk kezdünk el szervezkedni, hogy további ifjúsági találkozókat tarthassunk. A megtérés bizonyosságát hordoztuk magunkban, mely számomra egyszerre jelentett – ekkor még nem tudatosan – életre szóló feladatot és célt.

Hamarosan következett az érettségim. Szekszárdon éltünk. Kisváros. Gyorsan elterjedt a híre, hogy templomba járok. Az osztályfőnököm figyelmeztetett, ha nem hagyom abba, meglátom, semmilyen lehetőségem nem lesz a továbbtanulásra. És hiába lettem kitűnő tanuló, színötös érettségivel, sehova nem hívtak be felvételizni. Apám nem szólt semmit, elfogadtuk, ami történt. Nem keseredtünk el. Fontosabb volt a tudat, hogy Krisztus velünk van. Ezzel az erővel bírtam ki a következő nehéz éveket. Ez volt életem első nagy próbatétele, de tudtam, hogy jó úton járok.

Ha valaki átadja a szívét Jézusnak, az maga a boldogság. A megtérés ugyanis nem azt jelenti, hogy az ember tökéletessé lesz, hanem, hogy Isten szeretete nyilvánvalóvá válik az életében. Ez a szeretet valósága. Látszólag nem tanulhattam tovább, de kihasználtam az időt, és rendszeres igeolvasóvá lettem, tanulmányoztam a Bibliát, foglalkoztam a gyónás és az úrvacsora jelentésével, és az „Ároni áldás” is ekkor vált számomra fontossá. Közben folyamatosan munkát kerestem. Így lettem kubikus a hatos út építésénél. Innen el tudtam menni egy földmérő technikai tanfolyamra. Már földmérőként dolgoztam, de tovább élt bennem a vágy, hogy szerettem volna egyetemre menni. Ekkorra már nyíltan vállaltam

a keresztény hitemet. Egy nap találkoztam a volt iskolaigazgatómmal, aki arra kért, soha ne mondjam el senkinek, de a megyei oktatási osztályon kivette az eredeti káderlapomat, melyre az volt írva: „*klerikális beállítottságú, politikailag nem nevelhető, egyetemi továbbtanulásra nem javasoljuk.*” Ezzel az „ajánlással” persze érthető, hogy nem hívtak be sehova felvételizni – viszont azt is elmondta, hogy írt rólam egy másik lapot és azt tette be a régi helyébe, csak jelentkeztek újra!

Életemnek ezt a történéseit azóta is Isten váratlan közbeavatkozásának, egyfajta „Deus ex machina”-nak tartom. Isten ezt az áldott embert használta fel arra, hogy továbbtanulhassak. Két évvel az érettségi után már a Műszaki Egyetem hallgatója voltam. Az egyetemen úgy diplomáztam, hogy semmilyen szervezetnek tagja nem lettem.

Már a munkahelyemen történt a második nagy próbatételem. 1965-ben. A vállalati párttitkár az Út és Vasút Tervező Vállalat negyven emberét behívatta azzal, hogy a vállalat mérnöki „minőségét” meg kell erősíteni, és a jól teljesítők lépjenek be a pártba. Az egyetlen voltam, aki nemet mondott. Erre nekem szegezte a kérdést, hogy mi nem tetszik nekem a kommunista pártban. Azt válaszoltam, Krisztusban hívő keresztény ember vagyok, csak hazug párttag lehetnék. Természetesen nem hagytak békén, hanem ma már szinte nevetségessnek tűnő módszerekkel kezdték az ideológiai meggyőzést. Az irodaitkár például több ízben munka után gyalog hazakísért, miközben végig azon erősködött, hogy „megtérítsen”. Ez az ember volt az első, aki még jóval a rendszerváltás előtt otthagytta a vállalatot, hogy saját vállalkozást alapítson.

Az én büntetésem csak annyi lett, hogy a következő tíz évben nem engedtek tovább lépni. Irányító tervező maradtam, jártam továbbképzésre, és megírtam a doktori disszertációm. Ekkor kaptam a harmadik próbatételt. Mert hiába pályáztam meg ösztöndíjat a Műszaki Egyetem geotechnikai tanszékére, ismételten napirendre került a párttagságom hiánya. Ekkor már ezerkilencszáz-hetvennégyet írtunk, és a „nagy hatalmú” párttitkár kijelentése után, miszerint: „*Ilyenekre, mint a Müller, nincs szüksége az egyetemenek.*” Két évig csak mint külsős dolgozhattam. Alagútépítéssel foglalkoztam.

1975 őszétől viszont egészen az elmúlt évig oktató maradtam. Meggyőződésemmel, hogy többek között azért dolgozhattam ilyen sokáig diákok között, hogy szervezhessem a nyári hónapokban az evangélikus ifjúsági missziót, a hitéletbeli rendezvényeket, a csendes hétvégéket – Isten lelke vezérelt ebben.

Azóta is szívügyem ez a tevékenység. Sőt később az evangélikus egyházban is feladatokot vállaltam. A hosszú évek és évtizedek alatt sokszor feltették nekem a kérdést: „*Te nem félsz, hogy ebből a „hit dolog”-ból bajod lesz?*” Hagytam, hogy a választ megadják maguknak azzal, hogy látják az életemet. Isten közelében meghal a félelem – ezt vallottam és vallom a mai napig.

Mai szemmel nézve abszurdnak tűnhet, hogy a munkahelyemről minden évben elküldtek valamilyen „átnevelő” szemináriumra. Ezeknek magától értetődően semmilyen hatásuk nem volt rám. Közben pedig megrendíthetetlenül szerveztem tovább az evangélikus közösséget! Sok-sok Isten-élményt éltem át a gyülekezetben. Feleségemet is úgy ismertem

meg, hogy albérletben laktam, és a háziasszonyom mondta, menjek el a budahegyvidéki evangélikusok közé, és nézzek ott körül... Több mint ötven éve vagyunk házasságok. Mai napig együtt járunk a vasárnapi istentiszteletre.

És amikor Széchezy Béla lelkészem az esküvőm előtt megkérdezte, hogy: „Mondd, Miklós, hogy képzeled az életed?” – azt válaszoltam: „*Krisztus gyermekeként, szakmailag pedig, hogy mindig többet tudjak, mint ami szükséges.*”

Isten gyermekének tartom magam, Isten kegyelméből, Jézus Krisztus szeretetében, mindig mindenütt – a családban, a gyülekezetben. A fogyasztói társadalom és a keresztény etika közötti ellentmondások miatt sok az ütközési pont. Szükséges a nyitottság. Hozzáállásom azonban abban a tekintetben, hogy „*soha ne köss olyan kompromisszumot a világgal, ami nem fér össze a kereszténységgel, ami ellenkezik az ember hitbeli meggyőződésével*” – változatlan.

Egy hívő ember mindig úgy látja, hogy Isten jelen van a világban, és ez nem egyfajta „kulturkereszténység”, hanem a bizonyosság, hogy Krisztus követésének van jövője a világban. Semmivel nem vagyok különb másnál, az Isten különb.

Az életem egy olyan utazás, melyben két nagy ajándék van: a nagy koffer, ez az örök élet ajándéka és a kis koffer, amelyben az úti elemőzsia van. Ezt már gyerekkoromtól így láttam, hogy az evilági létezés csak egy töredéke annak, ami az örök élet. Sokat nem tudunk a magasabb valóságról, csak elképzeléseink lehetnek, de azt biztosan tudhatjuk, hogy valamilyen formában újra együtt leszünk Isten szeretetében: ott, ahol nem lesz bűn, harc és félelem. Mert ha porrá is égünk, meggyőződés, hogy Isten memóriájában mindegyikünk számára van egy rekesz. Isten azt ígerte, feltámaszt minket egy napon, és az ő valósága a szeretet.

Most, hogy a nyolcvanadik életévemen is túlléptem, sokszor kérem Istent, engedjen felkészülni a halálra, szellemileg, tudatosan. Olvasom a Bibliát és a teológiai irodalmat. Sok barátom van, családi és szamai vonatkozásban is, de akik megértene, hívők.

Reggel és este imádkozom, másokért is, a gyülekezetért, az útmutató szerint, hol a feleséggel együtt, hol a magányban készülök. Az istentiszteleteket lezáró „Ároni áldás” pedig megadja a bizonyosságot, hogy az Istennek én fontos vagyok, mert felém fordul, és megáld.

De bármiről is legyen szó az életemmel kapcsolatban, az első mindig a Krisztus.

Büky Anna

Kérjük, mindenki jegyezze fel naptárába az alábbi programot!

VIII. HEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS NAP

2018. október 7., vasárnap 10.00–14.00 óra

VISSZAPILLANTÓ

Az ÉGIGÉRŐ legutóbbi számának megjelenése óta történt gyülekezeti eseményekről adunk rövid összefoglalást olvasóinknak.

A március 13-án tartott böjti zenés áhítat igehirdetője *Németh Zoltán* lelkész volt, egyházunk Gyülekezeti és Missziói Osztályának osztályvezetője. *Vikol Márton* orgonált.

Március 19-én a gyülekezet presbitériuma sok évtizedes, hűséges munkájuk elismeréseként *Borókey Ferencné*, *Hikisch Lóránt* és *dr. Müller Miklós* testvéreinknek adományozott „tisztelbeli presbiter” címet.

A március 20-án tartott böjti zenés áhítaton *Koczor Tamás*, a Deák Téri Evangélikus Gimnázium iskolalelkésze hirdette az ígét. *Tóth-Vajna Zsombor* orgonált.

Március 24-én tettük rendbe gyülekezeti termeinket és templomunk kertjét. A jó hangulatú együttes munkát a lelkészeink által készített közös ebéddel fejeztük be.

Március 26-án *Somogyi Krisztina* építéskritikus, vizuális környezetkutató tartott előadást a Keresztyén Értelmiségi Fórumon „Épített közösség, gondolatok a kortárs építészetről” címmel.

Április 6–9. között 16 konfirmandusunk Schrobhausenbe utazott bajor testvér-gyülekezetünk meghívására, Keczkó Pál és Szemerei Benjamin vezetésével.

Április 13–14-én presbiteri csendesnapunk volt a piliscsabai Béthel Missziói Központban. A presbitérium az új esperes és egyházmegyei felügyelő személyére tett jelölést.

Április 22-én volt az évi rendes közgyűlés lelkészi és felügyelői beszámolóval. A gyülekezet tagjai szép számmal vettek részt.

Aznap volt ezévi irodalmi délutánunk is, egyben a Keresztyén Értelmiségi Fórum áprilisi alkalmá. *Keczkó Szilvia* a programot Arany János műveiből állította össze.

Május 5-én gyászistentiszteleten búcsúztunk el *dr. Müller Miklóstól* (statikus mérnök, ny. egyetemi tanár, egykori felügyelőnk, templomunk építésének és gyülekezetünk egész történetének meghatározó tagja), *D. Szebik Imre* ny. püspök, *Keczkó Pál* és *Keczkó Szilvia* szolgálatával.

Május 19-én a konfirmandus vizsgán 18 konfirmandusunk felkészülten tett bizonyosságot, hogy méltóak a gyülekezet felnőtt tagjaivá válni. A nevükben *Imrei Flóra* köszönte meg lelkészeik és szüleik áldozatos szeretetét. *Dr. Vidovszky István* felügyelő virágcsokorral köszöntötte felkészítő lelkészüket, *Keczkó Szilviát* és kedves szavakkal biztatta a konfirmandusokat. Fiatal testvéreink konfirmációjára másnap, a pünkösdvasárnapi istentiszteleten került sor. *Keczkó Szilvia* az istentiszteleten bejelentette, hogy a Budai Egyházmegye gyülekezeteinek presbitériumai az egyházmegye esperesének *Keczkó Pált* választották meg. (Az egyházmegyei felügyelő *Dobó György*, a pesthidegkúti gyülekezet másodfelügyelője lett.)

Május 26-án gyülekezetünk autóbuzsos kirándulása 40 résztvevővel Tatára vezetett, melynek kitűnő szervezője és vezetője *Özvegyné Kertész Piroska* presbiter volt.

Május 27-én volt *Manhardtne Szlovák Katalin* hatodéves teológusunk vizsga-istentisztelete. Katalin életére és szolgálatára is szeretettel kívánjuk Isten áldását.

Összeállította: Kézdy Pál

Állandó gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órakor úrvacsorával

Családi istentisztelet:

A hónap első vasárnapján 11.15-kor

Nyári szünet. Kezdés: 2018. szept. 2.

Zenés istentisztelet:

A hónap 3. vasárnapján 11.15-kor

Nyári szünet. Kezdés: 2018. szept. 16.

GYERMEK BIBLIAKÖR

Nyári szünet. Kezdés: megbeszélés szerint

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órakor (gyülekezeti)

Nyári szünet. Kezdés: 2016. szept. 4.

Csütörtökön 10.00 órakor (gyülekezeti)

A kiadott nyári program szerint.

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 19.15 órától – gyülekezeti kórus
(az alsorsori próbateremben)

Nyári szünet. Kezdés: 2018. szept. 7.

**A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági
órákra, énekpróbákra
bejárat az alsó udvari kapun.**

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

a hónap második csütörtökén 19.00 órakor
családi otthonokban

Nyári szünet. Kezdés: 2018. szept. 8.

**A konfirmált ifjúságnak
és a középiskolás korosztálynak**
pénteken 17.00 órakor

Nyári szünet. Kezdés: megbeszélés szerint

Konfirmációi előkészítés

csütörtökön 17.00 órakor

Nyári szünet. Kezdés: megbeszélés szerint

HÁZASPÁROS KÖR

minden hónap 3. csütörtökén 19.30 órakor
családoknál

Nyári szünet. Kezdés: megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Minden hónap 2. és 4. péntekén
10.00 órakor az alsorsori kisteremben

Nyári szünet. Kezdés: megbeszélés szerint

HITTANÓRÁK (Gyülekezeti központ)

Hétfőn 16.30 órakor óvodások
és kisiskolások részére több csoportban.

Nyári szünet. Kezdés: 2018. szept. 3.

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja, megjelenik évente 3 alkalommal.

Kiadó: Keczkó Pál Ielkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Borókay Ferenc, Büky Anna, Keczkó Szilvia, Kézdy Pál

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.